

РІШЕННЯ XXVII З'ІЗДУ КПРС — В ЖИТТЯ!

**СПРИЙНЯЛИ СЕРЦЕМ—
ВІДПОВІМО ДІЛОМ**

**ПІКЛЮЮЧИСЬ
ПРО НАУКУ**

Важко передати словами те величезне враження, яке справила на мене і моїх колег — професорів та викладачів, наукових співробітників інституту Політична доповідь Центрального Комітету КПРС XXVII з'їзду партії, зроблена Генеральним секретарем ЦК КПРС М. С. Горбачовим.

Чіткість політичних формулювань, глибина аналізу зовнішньої і внутрішньої обстановки, висока критична напруга, нові теоретичні положення, насиченість конкретними прикладами, постановка величезного комплексу завдань по перебудові економіки нашого суспільства — все це дає підстави вважати доповідь одним із найвидатніших політичних документів нашої епохи.

Великі завдання поставлені у Політичній доповіді перед вищою школою.

Нині в нашому інституті ведеться значна робота по інтенсифікації учбового процесу на основі обчислювальної техніки. Добре оснащені кафедрою автоматизованих систем управління, автоматизації та інформаційно-виміральної техніки. На кафедрі обчислювальної техніки створено клас персона-

льних ЕОМ. Кафедра — ведуча у вузі з точки зору винахідницької і патентно-ліцензійної роботи. 118 авторських свідоцтв, 57 зарубіжних патентів, 4 монографії, 21 нагорода на ВДНХ СРСР і УРСР, захист докторської і 12 кандидатських дисертацій — такий внесок нашої кафедри у справу науково-технічного прогресу за минулу п'ятирічку. На кафедрі створено принципово новий науковий напрямок в галузі обчислювальної техніки.

Те, що питання впровадження важливих вітчизняних винаходів було винесено на рівень Політичної доповіді ЦК КПРС, дозволяє вірити, що таким винаходам, які визначають науково-технічний прогрес, на ділі будуть створені належні умови для впровадження у масове виробництво.

Натхнені таким серйозним підходом до проблем дальшого розвитку науки, професори, викладачі, співробітники і студенти Вінницького політехнічного повністю схвалюють документи XXVII з'їзду КПРС і докладають усіх зусиль для швидкого втілення їх у життя.

О. СТАХОВ,
зав. кафедрою обчислювальної техніки.

**НАМ
ВТІЛЮВАТИ
У ЖИТТЯ**

Ми, студенти, як і інженерами. Ми повинні весь радянський народ з неослабною увагою стежити за роботою XXVII з'їзду КПРС. Не забути враження залишилося від Політичної доповіді Центрального Комітету партії з'їздові, з якою виступив товариш М. С. Горбачов. Кожна радянська людина — чи то робітник, інженер, чи то лікар, ткаля, вчений, колгоспник, — знайшла у цій доповіді слова, що стосуються безпосередньо сфери її діяльності.

Є у доповіді рядки, котрі стосуються і нас, молоді, студентів.

Пройде небагато часу, і ми, молоді 80-х, прийдемо від старшого покоління естафету управління нашою країною. Нам належить перетворювати у життя рішення XXVII з'їзду КПРС, жити і працювати, керуючись новими редакціями Програми і Статуту партії.

Партією ставляться конкретні завдання перед нами, майбутніми

Тетяна ПІВЕНЬ,
студентка факультету автоматизації і мікроелектроніки.

За інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

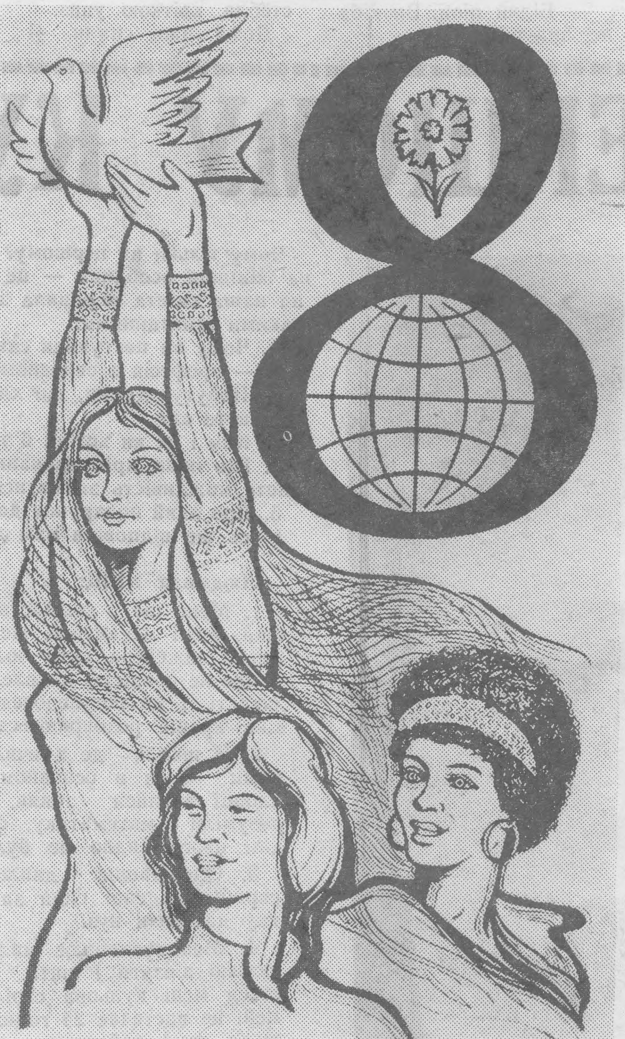
ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

9 (208)

Виходить раз на тиждень

П'ятниця, 7 березня 1986 року.

Ціна 1 коп.

«СОЦІАЛІЗМ ВИЗВОЛИВ ЖІНКУ ВІД ЕКОНОМІЧНОГО І СОЦІАЛЬНОГО ГНОБЛЕННЯ, СТВОРИВ ЇЙ РІВНІ З ЧОЛОВІКОМ МОЖЛИВОСТІ ПРАЦЮВАТИ, ЗДОБУВАТИ ОСВІТУ, БРАТИ УЧАСТЬ У ГРОМАДСЬКОМУ ЖИТТІ».

З Політичної доповіді ЦК КПРС XXVII з'їзду партії.

**З СВЯТОМ ВАС,
ДОРОГІ МАТЕРІ,
СЕСТРИ,
ПОДРУГИ!**

НАУКОВО-ТЕХНІЧНИЙ ПРОГРЕС: КАДРИ, ПОШУКИ, ВІДДАЧА

«Партія висуває завдання перебудови вищої і середньої спеціальної освіти. За останні роки зростання випуску спеціалістів не супроводилося належним підвищенням якості їхньої підготовки. Серйозно відсталася матеріальна база вищої школи. Потребує значного поліпшення практика використання інженерно-технічних кадрів».

З Політичної доповіді ЦК КПРС XXVII з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу.

У XII п'ятиріччі перед енергетиками поставлено важливі завдання у ключовому піанні — всемірно прискорити науково-технічний прогрес. Розв'язання їх вимагає розширення досліджень в галузі атомної енергетики, перетворення і передачі електроенергії, автоматизації технологічних процесів на основі широкого впровадження активної політики енергозбереження.

На нашому енергетичному факультеті за останні роки нагромаджено достатній досвід у вирішенні перерахованих завдань, маємо і окремі успіхи. Якщо говорити мовою цифр, то вони свідчать: до кінця 1985 р. у порівнянні з 1980 р. об'єм науково-дослідницьких робіт збільшився у 2,2 раза, економічний ефект від впровадження наукових розробок становив у минулій п'ятиріччі 7,2 млн. крб., що у два з половиною рази більше, ніж у десятиріччя п'ятиріччя. Разом із тим зростає якість наукових досліджень і внаслідок цього на 25 проц. збільши-

лося число публікацій, активізувалася винахідницька діяльність.

Та чи достатні тепер темпи, узяті в одинадцятій п'ятиріччі? Очевидно, ні. Отож творчі пошуки розширюються. Вже скоректовано належним чином наукові напрямки кафедр, формується тематика праць, які б відповідали сучасним вимогам. Так, наприклад, на кафедрі «Електричні станції» ширше розгортаються дослідження по вдосконаленню технології ремонтних робіт під напругою, що дозволить істотно підвищити надійність електропостачання споживачам енергії. А кафедрою «Електричні системи» виконуються дуже потрібні дослідження з автоматизації розподільних мереж. В галузі зменшення втрат електроенергії і підвищення її якості успішно трудяться колективи кафедри електропостачання.

Так, багато зроблено. Але ще більше треба зробити для підвищення ефективності наслідків досліджень. На факультеті є нема-

ло резервів для прискорення. Назву декотрі. Залишається далеко не однакою внесок у факультетську науку викладацького складу кафедр. Відчуваються утруднення при формуванні госптематики з найважливіших наукових напрямів. Результати науково-дослідницьких робіт, як правило, не тиражуються, слабо налагоджене серйозне виробництво. Додам сюди, що недостатньо впроваджуються розробки, захищені авторськими свідоцтвами. Мало маємо галузевих впроваджень, все ще низькою залишається ефективність держбюджетних досліджень.

Ліквідувати відставання можна, приводячи у рух весь творчий потенціал кафедр. В останні роки на факультеті захищено більше десяти кандидатських дисертацій, ще не менше число їх готується. Авторів — в основному молоді вчені, випускники нашого інституту. Зараз дуже важливо зробити все для того, щоб вони не зупинилися у своєму ро-

сті, не почали вважати свої завдання уже вирішеними. Навпаки — спільно з провідними вченими старшого покоління вони повинні стати тим організуючим ядром, котре повело б активний наступ на невирішені проблеми, захопило б науковим пошуком інших.

Ще багато хто з нас із недовірою ставиться до можливостей студентів у науково-дослідницькій роботі. Досвід кафедр, де зі студентами працюють належним чином, свідчить про досить велику ефективність студентської науки. Треба все ж, мабуть, мати на увазі, що головне тут — не негайна віддача, а любов до творчої діяльності, якою студент повинен «захворіти» у вузі на все життя. Тому аж ніяк не потрібен нам формалізм в організації дослідницької роботи студентів, у курсах студентських наукових робіт.

П. ЛЕЖНЮК,
заступник декана енергетичного факультету по науковій роботі.

**ЩОБ НЕ ЗУПИНІТИСЯ
У РОСТІ**

У ТРИНАДЦЯТЬ років я була схожа на Буратіно: незграбна, довгонога. Я була непосидющою і забійкуватою.

Часом я чула, як мама говорила батькові: — Вона росте такою некрасивою...

Але це мене ніколи не засмучувало. Навпаки. В той час у мене було своє розуміння краси. Веснянкувата, безтурботно-весела хлопчача фізіономія з облупленим носом і вигорілим на сонці вихристом чубчиком здавалася мені незрівнянно кращою від біло-рожевого лялькового личка.

— Що ж буде, коли ти виростеш? — питалася мама.

На поміч мамі прийшов випадок.

У літньому кінотеатрі йшов «Чапаєв».

Перші місяці, як завжди, займала дівчата і підлітки. Я потіснила зграйку нарядних дівчаток з косичками і яскравими бантами. Вони були на рік чи на два старші від мене і, мабуть, вважали себе уже дівчатами.

Через якийсь час дівчата зашвилювалися, почали про щось перешіптуватися і голосно хихотіли. Вони явно старалися привернути до себе чийсь увагу. Я поглянула

БІЛИЙ ПІОН

у той бік, куди вони раз у раз позирали, і побачила, що прийшов високий хлопчик. Йому було, мабуть, років п'ятнадцять. У руках він тримав білий піон. Це був син нашого нового директора школи Мишко Воронін.

Мишко сів неподалік від нашої лави, і дівчатка зашвилювалися ще гостріше. Потім одна із них відважилася й спитала:

— Скажіть, що це у вас за квітка?

— Білий піон. Ви хіба не знаєте?

— А навіщо він вам?

— Я люблю квіти.

— У нас квіти люблять тільки дівчатка, — сказала моя сусідка.

— Якщо хочете, я можу подарувати цю квітку, — сказав Мишко.

Я сиділа випроставшись, не поворухнувшись, і дивилася на піон. Дівчатка сміялися. Він нагнувся і поклав піон мені на коліна. Всю дорогу додому я тримала піон за самісінький кінчик стебла, квіткою униз. Дома вже спали. Я

залізла до кімнати через відкрите вікно і залишила піон на підвіконні.

Потім я відчула якийсь ніжний запах і згадала про білий піон. Я встала і навшпиньки пробігла до вікна.

Квітка біліла на підвіконні. Я торкнулася пальцем її пелюсток.

Я стояла коло вікна і дивилася, як сходить місяць. Спочатку я дивилася просто так, знічев'я. Я сто разів бачила, як сходить місяць, і нічого особливого в цьому не було.

Я не відходила од вікна до тих пір, поки місяць не віддалився. Але тепер він не став

звичним, жовта - зеленкуватим і круглим. І все довкола мене теж не було вже таким, як раніше.

На підвіконні лежав білий піон, і від нього падала чітка тінь. Я взяла його в руки, як чашу. Я відчувала його майже невагомий тягар і думала про те, що більше не буду битися, що стану соромитися своїх надміру довгих рук і ніг.

Вранці я попросила маму зшити мені плаття, щоб воно прикривало мої незграбні коліна. І хай куплять туфлі. Я більше не хотіла носити сандалі.

ЛІДІЯ МІЩЕНКО.

ТВОЇ ЛИСТИ

Горю і гасну, як вогонь на вітрі.
Я знов колишню, юна,
знову та —
Твоїх листів цілую
кожну літеру
у їх тремтлі мовчазні уста.

У них немає показної лірики,
у них відвертість, горда і пряма.
Твої листи мене
навчають вірити
у те, у що не вірю вже сама.

Туди, де квітня дихання
зелене,
Як знову, знову
хочеться піти...
О, як вони спізналися
до мене,
Твої листи, усміхнені листи.

ПОБАЧЕННЯ

Який сьогодні вечір!
Ще такого
і не було. Він —
музика немов.
А скільки, скільки
млива золотого
Мірошник — місяць
нині намолов.
Я чую шепіт
пролісків у травах
і журавлиних крил
веселий змах.
Народжується зав'язь
зеленава
На ще рудих і сонних
ще дубак.

І скільки літ мені іще
призначено,
Я не забуду фарб очей
розлив.
У мене, світлісцю,
побачення
із хлопцем що мене
колись любив.

Ніна ГНАТЮК.

НА ПЕРШОМУ КУРСІ-ВЕСНА

Тетяна Півень — четвертокурсниця факультету автоматики і мікроелектроніки, відмінниця навчання, член комітету комсомолу, голова навчально-виховної комісії, для якої нинішнє свято весни — передостаннє в її студентському житті. Попереду нові весни, нові весняні далі.

Фото Р. Кутьнова.

Чому тільки на першому? — поцікавиться читач. А тому, що в першокурсників весна нинішня особлива — це їхня перша студентська весна. І от напередодні 8 березня наша газета вирішила звернутися до першокурсників енергетичного факультету з такими запитаннями:

1. Чому ви поступили саме в технічний вуз? Ще не так давно вважалося, що інженер — професія в основному чоловіча. Чи так це насправді?
2. Побутує думка, що хлопці швидше «схоплюють» точні науки, ніж дівчата. А як вважаєте ви?
3. Ким і де ви хотіли б трудитися, одержавши диплом?
4. Що інше, крім навчання і підготовки до самостійної роботи, захоплює вас? Чи маєте можливість займатися цим захопленням?
5. Про який подарунок до свята мрієте? І взагалі, чого чекаєте від нинішньої весни? І ось що відповіли нам дівчата.

Людмила КУЩ:

1. Мене ще з дитинства вабила техніка, різні механізми. Не вважаю професію інженера суто чоловічою. Просто ще не повністю виявлені жіночі можливості. І це ще недоведено, що чоловіки краще розбираються в техніці.
2. В школі, де я вчилася, відмінниками були в основному дівчата, а хлопці вчилися абияк. Може вони і розуміли математику, фізику, але на ділі цього видно не було.
3. Одержавши диплом, хотіла б спробувати свої сили за спеціальністю, яку дає мені вуз.
4. Мене захоплює малювання. Дуже люблю в'язати і шити. І ще подобається мені кульова стрільба... Правда, мені не вистачає 24 годин у добу. Влітку я сама займаюся ремонтом велосипеда, якщо виникає потреба. І завжди з цікавістю стежу, як батько ремонтує мотоцикл. Крім велосипеда, я ще їжджу на мопеді.
5. Мрію про спортивний велосипед. А взагалі раділа б будь-якому подарункові. Від весни, та й од всіх весен, котрі будуть у моєму житті, чекаю тільки хорошого. І щастя, звичайно.

Алла РОЙБУЛ:

1. Мабуть не хотіла бути схожою на своїх подруг, які вважають, що дівчатам більш підходить педагогічний. А професія інженера тільки вважалася чоловічою. Насправді жінки сильніші від чоловіків.
2. Ми, дівчата, анітрохи не гірше від хлопців вчимося.
3. Працювати хочу тільки за обраною спеціальністю. А для чого ж тоді вчуся? Вчуся, щоб бути потрібною, щоб було тепло і світло в кожному домі. Щоб ніхто, вмикаючи світло, не говорив: «Ет, знову підстанція барахлить!»
5. Чекаю теплої сонця. А чоловікам і хлопцям скажу, що кращого подарунка, ніж квіти, нема.

Алла ТЕСЛЕНКО:

1. У наш час нема професій чоловічих і жіночих. Кожен повинен займатися тим, що йому подобається.
2. Це так. Але багато що залежить і від підготовки в школі.
3. Захоплююся в'язанням. Коли захоплення по душі, час для нього завжди знайдеться.
5. Всі від весни чекають чогось дивного.

ПРО ВАС, ЧОЛОВІКИ, І ПРО ВАС, ЖІНКИ

Молода жінка не справилася з кермом і в'їхала машиною у ставок. Рибалка, що сидів на березі, аж очі витріщив од здивування.

— Ну що, що?! — запитала суворо жінка. — Ніколи не бачили, як воду в радіатор заливають?

— Благаю тебе, перестань фарбувати вуса, — каже дружина чоловікові.

— Невже помітно?

— На тобі ні. Але подивися на шию своєї секретарки.

Молодий моряк питає офіцера:

— Це правда, що жінки на судні приносять нещастя?

— Звичайно. Так, як і на суші.

— Яке в тебе гарне плаття! Подарунок чоловіка?

— Частково.

— Як це?

— Ідея була моя.

— Чому плачеш, приятелю?

— Розлучився з дружиною, і стало жаль, що не зробив цього раніше.

Суддя питає свідка:

— Одружені?

— Ні, це просто я на вигляд такий.

— Моя дружина любить грати на піаніно. Та краще б вона грала на гітарі.

— Ну що ви! Піаніно такий чудовий інструмент!

— Але ж його не викинеш через вікно.

Зібрав О. ВАЛЬКОВ.

Валентина Дубенська:

1. Я народилася в Ладжині, знаменитому своєю ДРЕС. А на енергетичний вирішила поступати ще в школі, з часу екскурсій на ДРЕС. В школі я одержала перший розряд за спеціальністю електрообмотувальника. Ні, не тільки хлопці можуть розбиратися в «залізничці», проводці.

2. Все-таки хлопці в точних науках метикують більше від нас.

3. Працюватиму там, де буду потрібна.

4. Люблю бальні танці і книги.

5. Звісно, мрію, щоб мені подарували не якийсь там двигун чи клубок дроту. Люблю квіти. А від весни чекаю зустрічей з цікавими людьми. І, звичайно, кохання.

Олена ЛЕВИЦЬКА:

1. Мій тато інженер. Займається він дуже цікавою і важливою справою. У нього багато винаходів. Звичайно, я так, як він, хотіла б бути корисною країні, даремне займати своє місце.

2. Все залежить від здібностей і старанності.

Але я не заперечую, що жінки можуть займатися точними науками. І багато з них у цьому досягли великих успіхів. Я глибоко шаную таких жінок.

4. Захоплені у мене багато, але найбільше люблю читати і вишивати. Захоплююся політичною літературою. Це дуже цікаво.

5. Найкращим подарунком мені будуть нові спортивні успіхи брата і здоров'я мамі. А нинішня весна буде кращою минулої.

Ірина ВОЛКОВА:

1. В першому класі я мріяла бути вчителькою. Пізніше — лікарем. А коли стала старшою, вирішила вчитися на інженера. Може це смішно, але я завжди хотіла бути хлопцем і тому, певно, пішла в технічний вуз.

3. Якщо чесно, то я хотіла б після інституту стати офіцером.

5. Мрію про те, щоб усі люди були добрими.

Ми продовжимо інтерв'ю з першокурсниками у наступному номері.

СМІХОФРАЗОТРОН

ТОЧКА ЗОРУ

Першою тітка Клаша почала:

— Справжній мужчина, він завше місцем посту-

питься.

Ми з Сокиркою сидимо, всміхаємось. Обідня перерва, хай жінка поговорить.

Тітка Клаша, прибиральниця, — людина проста:

— І ще, коли справжній, в трамваї у плечі штовхати не буде.

Ми з Сокиркою посміхаємось.

— А я вам так скажу...

Софія Мартинівна. Ходячий арифмометр. Суворо, але справедлива:

—...Коли мужчина справжній, він і в магазин сходить, і обід приготує.

Ми з Сокиркою — за животи. У нього сльози на очах від сміху, а в мене аж у правому боці закололо. Увечері я ледве додому дійшов, так од сміху гойдало. Передав дружині розмову, а вона без тіні посмішки:

— Ну і поняття у ваших співробітниць! Одразу видно, прогалина в них у цьому питанні.

— Еге ж, — хихотнув я, — ми з Сокиркою теж так думаємо.

— Справжній мужчина, — суворо мовила дружина, — завжди вчасно стелю побіжить. Ти, на жаль, до них не належиш.

В. КАПІАНІДЗЕ.

Редактор А. ЗАБЛОЦЬКИЙ.